

Randers. Det kan da hændes, at denne Slægt ved Navn Randers kan faa to andre Slægter ved Siden af sig, en af Hensyn til illoyal Konkurrence og en anden nærmest af forbryderiske Hensyn. At jeg, naar jeg ser paa Loven med disse Øjne, vil stemme imod den, er noget, jeg ikke behøver nærmere at begrunde. — Jeg har dog endnu en Grund til at stemme imod den. Der staar i § 5, at en fraskilt Hustru, som ønsker at faa sit Familienavn tilbage, ikke alene kan gøre det for sit eget Vedkommende — det er en Selvfølge — men tillige kan fordrø, at hendes Børn skulle have det samme Navn. Det kan være en Uret mod Børnene i mange Tilfælde, og det er, saaledes som jeg ser paa den Slags Sager, tillige en ubetinget Uret lige over for den Familie, hvortil hun hører, idet den derigenem bliver tvunget til at modtage med sit Navn og inden for sin Slægts Kreds Børn, som aldeles ikke vedkomme denne undtagen gennem Kvinden, og her i Landet arver Slægten jo en Gang ikke som i Polynesiens gennem Kvinderne men gennem Mændene. Jeg vil derfor stemme mod Lovforslaget, det nytter selvfølgelig ikke noget, men jeg vil haabe, at det maa blive indgaaende ændret i det andet Ting.

Justitsministeren (Goos): De af Udvalget stillede Ændringsforslag tiltræder jeg alle og betragter dem som Forbedringer. De føre, for saa vidt angaar Realitetspunkterne, tilbage til det, som oprindelig var foreslaaet af Ministeriet. Jeg skal nu gribe Lejligheden til at gøre et Par Bemærkninger om denne Lovs Betydning, særlig i Anledning af de Udtalelser, der nys faldt fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Det ærede Medlem angreb Lovforslaget med blandt andet følgende formentlige Grunde: at det for det første ikke tilstrækkelig varetog eksisterende Slægters Interesse i at bevare sine Navne for sig selv med Udelukkelse af andre, at det dernæst ikke tilstrækkelig varetog det Hensyn, det Formaal at individualisere Navnene, saaledes at saa vidt muligt et vist Navn blev forbeholdt en enkelt Slægt, og at Lovforslaget endelig for det tredje vilde medføre, at det hele endte, som det ærede Medlem gentagende sagde, i haabløs Forvirring. Jeg tror, at disse Angreb ere ganske ubeføjede. Med Hensyn til det første Punkt, hvorvidt dette Lovforslag tilstrækkelig værner om bestaaende Slægters Navneinteresser, forandrer det ikke i mindste Maade den gældende Lov og den forhaan-

denværende Tilstand. Det indrømmes vel af alle eller i alt Fald er det klart, at ingen Navneinteresse er beskyttet ved en udtrykkelig Lov. Der findes ingen saadan Lovbeskyttelse i de grundlæggende Bestemmelser i Loven af 1828. Her bestemtes det blot, at man ikke inden for den enkelte Slægt maatte skifte Navn fra Fader til Søn, men at Faderens Navn skulde bæres af Descendensen, hvorimod der ikke inden for disse Bestemmelser findes nogen Beskyttelse for dette Slægtnavn imod andre, der ville tage dette Navn. Ved Lov ere altsaa Navneinteresser ikke beskyttede, og ved Domstolene, altsaa efter Sagens Natur, vides de ikke at være beskyttede, thi der har aldrig været nogen Retssag derom hos os. Der er saa gentagne Gange under Forhandlingen her i Salen blevet peget paa, at denne Sag i Norge har været under Domstolenes Prøvelse; det er rigtigt, og i visse Retninger er der herved paa Grundlag af Sagens Natur anerkendt en Beskyttelse for bestaaende Interesser, altsaa, som man har sagt, en Domstolsbeskyttelse, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at rent bortset fra Spørgsmaalet, om man vilde komme til det samme Resultat hos os, træffe disse norske Afgørelser kun et ganske enkelt Tilfælde — i det mindste i de Sager, som den ærede Ordfører omtalte — hvor det gælder en Gaards Navn. Der vil den Beskyttelse, som findes hos os, maaske føre til samme Resultat, men det beviser intet med Hensyn til saavel norske som danske Loves Stilling til Spørgsmaalet uden for dette Spørgsmaal om Slægtnavne knyttede til enkelte Ejendomme. Den Beskyttelse, der findes hos os, er kun den administrative Beskyttelse, som Justitsministeriet nu har udøvet i mange Aar. Denne Beskyttelse, tror jeg, maa i det hele have fyldestgjort. Dette maa antages, at der i alt Fald intet som helst foreligger om, at det Hensyn, som der er taget til at værne om bestaaende Navneinteresser efter et Skøn, ikke har været fyldestgørende; ellers maatte der vel være bragt Tilfælde frem for Domstolene. Enten maa der altsaa ikke have været Interesse hos Slægterne for at bevare deres Navne, eller det maa have været anerkendt, at det Skøn, som Justitsministeriet har udøvet i saa mange Tiaar, har truffet det rette og har været tilfredsstillende, og at de Tilfælde, hvor der er sket en Nægtelse, have været beføjede og tilstrækkelige til at værne om berettigede Navneinteresser. Dette administrative Værn vil altsaa ikke gaa tabt ved denne Lov. Den har ikke